רחל מרחלת על כל העולם

נתיב שונה לטלי נתיב

הייתי יכולה לספר לכם את הסיפור הבא בסגנון הוליוודי. איך כוכבת־קולנוע יש־ראלית מחליטה לעזוב את בעלה הבמאי ולהתמסר לקאריירה שלה ואולי גם לאיזה גבר מקסים. אך מי שמכיר את **טלי נתיב**, הג׳ינג׳ית הדינמית, ששיחקה את התפקיד הראשי בפרשת וינצ׳ל, סירטו של **אברהם הפנר**, יודע שהיא והוליוד אינם הול־כים יד ביד. טלי, שהיתה עיתונאית ו־שיחקה בסרט אחד בלבד, מעדיפה את הש־קט, ובורחת מכל מיני זרקורים המנסים להאיר עליה.

טלי היתה נשואה במשך תשע שנים לבמאי הטלוויזיה הלימודית, **דובי נתיב**. היום נמצאים השניים בהליכי גירושין. לא שהוא מצא חתיכה אחרת או שהיא מצאה את אביר חלומותיה. הם פשוט מסיימים נישואין שלא עלו יפה. טלי נישארת עם בתם בת ה־4, וכדי להתפרנס ולפרנס התחילה לעבוד במישרד ליחסי ציבור. עדיין לא זרמו אליה הצעות מפתות מה־קולנוע, אך אלה עשויות לבוא בעתיד.

עם זאת שהיא שקטה ומתרחקת מחיי הזוהר של תל־אביב, מצאה לה חבר חדש **יהודה פלאקוביץ**, שהוא בעל מיפעל האופנה ספקו. הם אינם נראים במוקדי הבילויים המקובלים בעיר, וטלי, למרות שיהודה הוא רווק מבוקש וחתיך נאה לכל הדיעות, איננה מנפנפת בו לעיני כולם. הג׳ינג׳ית בת ה־34 מעדיפה את השקט.

יותר גרוע מבילעם

אתם בוודאי זוכרים את הסיפור של **בילעם** שהיה מזמן. האיש הלך עם ה־חמור שלו בשביל לקלל, ופיתאום מצא את עצמו, ככה בלי שאף אחד הרגיש, כשהוא מברך.

אז אני לא יודעת מי יותר גרוע, בילעם או אני, אבל לפני שבועיים יצא לי בדיוק ההיפך. אני מתכוננת לסיפור על כתבת ידיעות אחרונות **עמליה ארגמן**, שכפי שסיפרתי לכם עומדת להינשא לעי־תונאי מהרדיו, הד״ר **אהרון ברנע**.

כל הכוונה שלי בסיפור הזה היתה ש־אתם תשמחו יחד עם עמליה ואהרון בר־נע, אבל אני לא יודעת איך זה פיתאום קרה לי.

אז במיסגרת הזו לא יכולתי להתאפק ולספר לכם קצת מהעבר של עמליה. בין השאר סיפרתי לכם איך בעלה, שהוא גם עורך עיתון, קצת היכה אותה והמישטרה לא טמנה ידה בצלחת.

אז מלבד זה שהעניין לא קשור לחתו־נה של עמליה, זה גם לא נכון. אחת מהציפורים הקטנות שלוחשות לי דברים, שברה כפי הנראה כנף, או יותר נכון מקור, ומסרה לי אינפורמציה לא־נכונה.

אז מה אני יכולה לעשות חוץ מאשר לבקש סליחה מעמליה ארגמן, ובעיקר מבעלה־לשעבר. ציפור בריאה לחשה לי השבוע, כי בין השניים שררו יחסים טובים והוגנים בשעה שהיו נשואים, וגם לאחר שהתגרשו, בעיקבות אסון־דרכים שבו נדרס למוות בנם, בן השלוש.

וביניתיים, לא נותר לי אלא לאחל כל טוב לעמליה ולאהרון ברנע ולבעל לשעב־בר, שבינתיים כבר נשא לאשה צעירה מקסימה, והוא אב לבן חמוד.

שימחת גירושין

מה עושים בני־אדם כאשר הם מתגר־שים? יש כאלה היושבים ובוכים ויש כאלה שמסתובבים כל־כך עליזים שבא להם לשתף את כל העולם בשימחת־הגי־רושין שנפלה עליהם. אחת עליזה שכזו היא דריה מצקין בת ה־30. סוף סוף הגיע הגט המיוחל שלה וכדי שאף אחד לא

יורם לאור
הוא עזב את הבית —

ישכח עובדה חשובה זו — ערכה מסיבת גירושין השבוע, כשכל העיר נמצאת שם, או לפחות ככה נדמה היה לי.

דריה נולדה עם כפית של זהב בפיה. בתו של שלום מצקין, מבעלי רשת חנויות הבגדים, מה שנקרא בחורה מסודרת. כמו כל בחורה מסודרת למדה באנגליה ובאמ־ריקה שנים אחדות וחזרה עם תואר ראשון בלימודי התיאטרון, אך לא השתלבה ב־עסקי־השעשועים. למרות שהתארסה לרופא אמריקאי, פגשה כאן בחור צעיר בשם **יו־רם לאור**, שלמד כלכלה, אך עוסק בייבוא

דריה מצקין
— היא חזרה לתיאטרון

אופניים. דריה ויורם התאהבו, הרופא ה־אמריקאי ניזנח, והשניים נישאו.

עד כאן הכל טוב ויפה. אך אחרי תשע שנות נישואין ושני ילדים, קם השובב יום אחד ועזב את הבית לטובת חתיכה אחרת. כאן התחילו הצרות. דריה לא כל כך אהבה את זה. כל פעם שהוא יצא לבלות עם חברתו טיפלה היא במקרר, ומה שיצא מהעניין זה תוספת של 43 קילוגרמים מיותרים בהחלט. הדיכאון שי־גע אותה, ומזמן הפרידה עד קבלת הגט עברה דריה תקופה קשה מאד.

לעזרתה נזעקו זוג ידידיה **ג׳סי נחייסי** וחברתו **מירי אלוני**. מרגע ששניים אלה עברו להתגורר עימה בדירה נירגעה דריה, ויש לה תוכניות חדשות. ג׳סי כותב מחזה והיא מתכוננת לשחק בו תפקיד ראשי. בינתיים היא עובדת כמזכירה של **אייבי נתן** בקול השלום, מבלה כמה שפא־שר יותר, ומחפשת רופא. „אני אוהבת רופאים ואפילו מצטערת שלא התחתנתי עם האמריקאי ההוא,״ מודה הגרושה ה־טריה. אז לתשומת־לב כל הרופאים הקור־אים את המדור שלי — דריה פנויה ו־מחפשת אתכם.

מסוסטלוביץ׳ משוש תבל

אני מכירה לפחות מישהו אחד במדינה שלא שמח בשמחתה של קבוצת הכדורסל של הפועל תל־אביב, כאשר נוצחה לפני שבועיים בידי קבוצת ראדניצקי היוגוסלבית בהפרש זעום ביותר, שהבטיח לה עליה לשלב הבא של משחקי גביע קוראץ׳, זוהי **עיתונאית** ידועה, שלא הייתם חושדים בה שיש לה איזה קשר לספורט.

ואומנם, אם תשאלו אותה על כדורסל, היא לא תוכל להגיד מה ההבדל בין ריב־אונד לפאול טכני. לעומת זאת, במה שהיא כן מבינה, זה בגברים. בקיצור, בעת ש־קבוצת ראדניצקי הגיעה לארץ, הזדמן לאותה עיתונאית לגלות את פלאי ה־כדורסל בדמותו של **זאדי מסוסטי־לוביץ׳**, שחקן ראדניצקי המתנשא לגובה של 202 סנ־טימטר.

מסוסטלוביץ

קודם כל ניסתה אותה עיתונאית ל־שכנע את מסוסטי־לוביץ׳, זה שהוא בעצם יהודי, וכי שמו מעיד על כך, שכן זהו שיבוש של הביטוי משוש תבל. אחר־כך היא ניס־תה לחזר אחריו ולהיכנס עמו לשיחה. אבל הנושא המשותף היחיד שהיא מצאה איתו היה המרשל טיטו. היא שאלה אותו, למשל, מה שלום טיטו? והענק היוגוסלבי התגלה כמי ששולט דיו בשפה האנגלית כדי לענות לה: „Tito is a big man״.

בקיצור, בסטייל הזה, נמשך הפלירט ביניהם עד הלילה, שעה שמשוש תבל הציע לעיתונאית להמשיך את השיחה ה־מרתקת בחדרו שבמלון מרינה. היא ענתה לו שאין לה כל התנגדות עקרונית לכך, אבל יש לה בעל וילדים, והיא לא עושה דברים כאלה באותה עיר שהם גרים בה.

אז היוגוסלבי היה מספיק חכם להבין את הרמז ולהזמין אותה אליו ליוגוסלביה, לאחד המישחקים הבאים שלהם במיסגרת גביע קוראץ׳. ואז באה הפועל תל־אביב ולא מפסידה במספיק נקודות כדי לאפשר לראדניצקי לעלות לשלב הבא. ואף אחד מהכדורסלנים העולזים של הפועל תל־אביב אינו חושב על כך שהם אולי הרוויחו סיבוב, אבל קילקלו רומן נחמד, שעשוי היה להתפתח בין השניים.

שיא החוצפה

כשהיינו צעירים ויפים היינו משתע־שעים בכל מיני מישחקי הגדרות, כמו „מה זה שיא הסבלנות?״ או „מה זה שיא החוצפה?״

בטח גם אתם.

אז אם הייתה לכם עד עכשיו הגדרה לשיא החוצפה, אני בטוחה שאתם הולכים לשנות אותה, בעיקבות הסיפור הבא.

יש בעיר הזאת זוג אחד, שיגעון. מה זה שיגעון? שיגעון זאת לא מילה. כאלה שאוהבים על־באמת, ואפילו כשהם שונ־אים, אז הם בעצם אוהבים. אני מתכוננת לצמד **מיקי ובני אמדורסקי**.

בני, המוכר כדוד השמן מצמד הדודאים, עשה בשנים האחרונות הסבה מיקצועית ומזמר־צמרת הפך למיסעדן־צמרת. במיס־עדתו היפואית, החצר, הוא מגיש מאכ־לים בסיגנון צרפתי ובהגשה אישית, תע־נוג לחך ולנשמה. מאשתו מיקי הוא אומנם התגרש, אבל לא יכול היה להיפרד.

לא רק שהשניים נשארו ידידים טובים, אלא שאחרי כל מה שעבר עליהם, הם נשארו אוהבים. הם אפילו יוצאים ביחד ומבלים ערבים משותפים ביחד. זה שלכל אחד מהם יש דירה משלו, עסק משלו וחיים משלו, זה רק מוסיף כנראה לחיים המשותפים שלהם. זה דווקא עושה את החיים למעניינים — אחרי שזוג כזה מבלה ערב רומנטי בצוותא, בדירה שלו או שלה, הם נפרדים, ואחד מהם חוזר לדירה אחרת.

עד כמה שבני הוא מלא התחשבות ב־מיקי תוכלו ללמוד מהעובדה, שלמרות שאין לה עליו כל זכות בעלות, הוא לא רוצה לצער אותה ולפתות בפניה אין הוא מפלרטט עם נערות אחרות. אבל פעם אירע לו תקר. הוא הזמין למיסעדה שלו איזו חתיכה, לבילוי של ערב, ובדיוק אז טילפנה מיקי והודיעה שהיא באה לבקר אותו.

מה עשה בני? הוא חיפש במהירות מוצא מהסבך העתיד להיווצר. הוא מצא במקום את ידידו, הצייר **שלמה צפריר**, ש־לפחות פעם בשבוע בא לסעוד אצלו בגפו. בני מיהר אל צפריר וביקש ממנו לעשות לו טובה. הוא הסביר את המצב העדין אליו נקלע, והפציר בו לארח ליד שולחנו את הנערה שהזמין. זאת היתה הצעה ש־צפריר לא יכול היה לסרב לה.

צפריר אירח את נערתו של בני, סעד עימה ליד שולחן אחד והסיח את דעתה מבני, בעת שהגיעה מיקי למקום. מה לא עושים בשביל חבר?

אבל גם הדברים הטובים נגמרים. צפריר והנערה שליד שולחנו סיימו לאכול וה־מלצר הגיש להם, כמנה אחרונה, את ה־חשבון. ועכשיו, תחזיקו את עצמכם. אתם לא תאמינו: החשבון כלל סיכום מלא של כל מה שאכל צפריר וגם של כל מה ש־אכלה ידידתו של בני, שצפריר התבקש לארח אותה ליד שולחנו.

בני טען, כי הוא בסך הכל ביקש למתוח את צפריר, אבל על פי הגירסה שהגיעה לאוזני שילם צפריר את החשבון במלואו, ומאז הוא לא עושה יותר טובות לחברים, אפילו אם מדובר בבילוי בחברת הנערות שלהם.